HOROR U VSECH SVATÝCH

LOVECRAFTOVA DRUŽINA

JOHN LLEWELLYN PROBERT

STEPHEN JONES

Lovercraftova družina

Horor u Všech Svatých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z
NAKLADATELSTVÍ

John Llewellyn Probert, Stephen Jones

Lovercraftova družina: Horor u Všech Svatých – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

x·y·z

JOHN LLEWELLYN PROBERT
STEPHEN JONES

LOVECRAFTOVA DRUŽINA

HOROR U VŠECH SVATÝCH

Copyright © 2017 by Stephen Jones and John Llewellyn Probert
All rights reserved.
Translation © Lucie Horáková, 2017
Cover © Shutterstock
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2017
ISBN tištěné verze 978-80-7505-808-9
ISBN e-knihy 978-80-7505-906-2 (1. zveřejnění, 2017)

Vyprávěl mi o stvořeních, jež dřímají pod zemí,
jež v temnotě sbírají moudrost a sílu, ale nikdo je nesmí
v jejich půlnočním rozjímání rušiti. Avšak, pravil, přijde čas,
kdy je jejich pán povolá a mrtví povstanou
a budou choditi po zemi.

James Boswell: *Život Samuela Johnsona* (1791)
[Tato část byla z oficiální verze vyňata.]

Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate.
(Kdo vchází mnou, nechť naděje se zhostí!)

Dante Alighieri: *Božská komedie* (1308–1320)

A budete čelit Moři temnoty
a všemu, co v něm možno nalézti.

Kniha Eibon

JEDNA

PONDĚLÍ, 17. ŘÍJNA 1994, 20:02

DOKOPÁNO JEST.

Stroje už samozřejmě přestaly pracovat, protože se snesla těžká opona noci, její tíživá, nebezpečně temná tkanina panovala nad zemí bláta a zrádných jam. Dělníci odešli domů a nechali na staveništi ztichlé bagry a rypadla. Ty spící velikány z kovu a skla temnota proměnila v mechanická monstra z horečnatých snů. Za denního světla oslňovaly jasnými barvami, které teď neonové pouliční lampy proměnily ve stíny nočních můr. Jasně žlutá rypadla byla jako spálený infikovaný okr a temně zelený kompresor se proměnil v odpornou čerň vlhké sněti. Dokonce i temně rudé buldozery vypadaly žlučovitě a choře.

Zábrany, které dělníci před odchodem postavili, odradily všechny vetřelce kromě těch nejzarputilejších, a teď, za chladného říjnového večera těsně po osmé večer, se ze staveniště stala tichá říše divů, obraz zmrzlých strojů, které čekají, až je slunce prvním ruměncem podzimního úsvitu probudí.

Hromady načervenalé zeminy posypané drobnými kamínky, nakupené ještě výš než okolní stroje, se leskly stejnou zamrzlou vláhou nasbíranou na hranatých vozidlech, které

zeminu vyrývaly ven. V dálce trpělivě čekaly zapečetěné pytle cementu a úhledně naskládané komínky cihel, které měly přijít na řadu až o něco později, až se vykopou základy supermarketu, nalije beton a začne samotná výstavba.

Večerní nebe, prostoupené neony a zadušené mrakem, vypadalo jako krví nasáklá vata a pod ním se mezi cedulemi s nápisem **ZÁKAZ VSTUPU** prodíraly dvě drobné postavy. Jakmile se dostaly přímo na staveniště, rozeběhly se k nedalekému bagru a přikrčily se za jeho zabahněnými pásy. Pokus schovat se byl zbytečný. Kromě toho, že kolem nebyl nikdo, kdo by je mohl vidět, svou výškou sotva převyšovaly řady kovových zubů, po kterých se stroj pohyboval.

V ledovém vzduchu se jejich dech měnil v páru a nervózní výpary se mísily s mlhou, která právě začala stoupat ze zmrzlého bláta na zemi.

„Říkal jsem ti, že se dovnitř dostanem." Jason byl z těch dvou o coul vyšší a o měsíc starší.

„Je kurevská zima," zaúpěl jeho společník Mark. „Co žes to tady dneska v noci chtěl?"

„Co asi, zejtra to tady všechno zalijou betonem, ty pablbe. Pak už nebudem mít šanci nic najít," zavrčel Jason a obrátil oči v sloup.

Mark si rozmrzele povzdechl. „Ani nevím, co tady vlastně máme hledat."

Jason plácnul kamaráda po hlavě. „To ve škole vůbec neposloucháš?"

„Ty neposloucháš," ozvala se odpověď. „Máš moc práce očumovat, jestli slečně Goldstropový nepolezou tangáče."

„To jenom když je má zrovna na sobě," zahihňal se Jason. „A vůbec, o matiku nejde. O děják."

„Se starou Carstairsovou?“ Starší a méně atraktivní část ženského učitelského sboru si zdvořilost nevysloužila. „Proč bych měl do prdele poslouchat ty její kecy?“

„Protože pak bys věděl, že tady míval dům H. G. Wells,“ zadupal dramaticky Jason. Půda pod nohama byla měkčí, než očekával, a málem uklouzl.

„Kdo to je?“

Jasonovi vyletěl z úst obláček páry, protože tentokrát si povzdechl on.

„Pamatuješ si na ten film, co nám pouštěla minulej tejden?“

„Kterej? Ten o tom, jak tě staveniště můžou zabít?“

„Ne, ten byl tejden předtím, ty pitomče. Jak si můžeš tyhlety dva splíst? Já mluvím o tom z dějáku, ne o tom, co nám pouštěli v aule.“

Na chvíli bylo ticho, protože Mark přemýšlel. „Aha,“ řekl nakonec. „Už vím. Ta stará mrcha říkala, že nemůže uvěřit, že je nám třináct, a ještě jsme to neviděli. Bylo to o tom týpkovi, co různě cestoval, ale vlastně se přitom ani nepohnul?“

Jasonův stín povzbudivě přikývl. „Protože místo toho cestoval časem. A na konci byly ty příšery.“

„Ty byly zatraceně odporný,“ poznamenal Mark. „Fakt nesnáším hnusáky, co vylízaj ze země a jdou si pro tebe. A cože to tady do háje děláme?“

„Zatím to vypadá na soutěž ‚Mluv jak dlaždič‘.“ Jason se zase zahihňal, a když bylo jasné, že to kamaráda ani v nejmenším nepobavilo, proměnilo se hihňání v nucený hrdelní smích.

V odpověď se Mark zmohl na pouhé „Chcípni“, takže se místo toho po kamarádovi ohnal, netrefil se a pěstí řízl do buldozerového pásu.

To Jasona rozesmálo ještě víc. „A ke všemu má obě ruce levý. Máma se bude divit, kde sis to uhnal."

Mark si promnul odřené a krvácející kloubky. „Ta dojde domů až pozdě, a to už budu v posteli. Nikdy se nedozví, že jsem tady byl. A vůbec, alespoň nějakou mámu mám."

To byla rána pod pás a přesně tam se za to Jason pokusil Marka trefit. Druhý kluk se skrčil a pokusil se ránu vrátit, ale Jason byl příliš rychlý, ve tmě ukročil a dal Markovi hlavu do kravaty.

„Vzdáváš se?" Jason ho sevřel ještě silněji, zatímco se Mark snažil vyloudit zvuk, ze kterého bylo slyšet sotva zachrčení.

„Vzdáváš se?"

Z druhé strany staveniště se ozvalo zmučené zaúpění a oba dva kluci zpozorněli. Jason svého kamaráda pustil a ten zavrávoral o tři kroky dozadu. Jakmile se Mark srovnal, otočil se k odchodu.

„Hej! Kam jdeš?"

Mark zavrtěl hlavou. „Říkals, že to bude bezpečný." Ukázal kamsi Jasonovi přes rameno. „Co to sakra bylo?"

Jason se uchechtl. „Jenom kočka. Nebo pes, co našel kočku. Nebuď takovej posera."

Mark udělal další krok k bráně, stále nejistý. „V životě jsem neslyšel kočku, co by zněla takhle."

Jason se zasmál. „Ty bydlíš v paneláku, hochu. Jediný kočky, co se tam potulujou, jsou šlapky na cracku."

„Jako třeba tvoje máma, jo?"

Znovu se ozvalo zaskučení, ale tentokrát snad z větší dálky, tlumené, jako kdyby něco nechtělo, aby bylo slyšet.

„Vidíš?" Jason si Markova posměšku nevšímal. „Ať je to, co chce, jde to pryč."

„Nebo to někdo pryč táhne.“ Mark se k Jasonovi vrátil. Náznak, že by mohl být posera, ho dovedl přesvědčit, aby sebral odvahu čelit čemukoli, co by mohlo mezi blátem a cihlami číhat. „Pořád jsi mi ještě neřekl, proč jsme tady.“

„Snažil jsem se.“ I přes předchozí ujišťování, že okolo nikdo není, snížil Jason hlas do šepotu. „Carstairsová nám řekla, že za viktoriánských dob tady H. G. Wells napsal spoustu knížek, že jo?“

„Jo.“ Znělo to, jako kdyby Mark neměl ani tucha, ale zatím s kamarádem rád souhlasí.

„A ten dům byl tady, že jo?“

„Jo.“

„Takže by tu mohly bejt cennosti, ne?“

Mark nad tím na chvíli zapřemýšlel. „Jako co?“

Jason to tak podrobně nepromýšlel. „Nevím.“ Pokrčil rameny. „Kusy stroje času?“

„Já myslel, že to bylo vymyšlený.“

„To ale neznamená, že se ho sám nepokoušel sestavit, ne, ty vocase?“

Mark se otřásl. „To je ten úplně nejpitomější důvod, proč chodit ve středu večer ven, co jsem kdy slyšel.“ Ustoupil o další krok. „Jdu zpátky k obchoďáku.“

„Běž si,“ zavolal Jason za jeho mizející postavou. „Akorát to znamená, že když něco najdu, tak si to nechám. A všechny prachy, co za to dostanu.“

Mark se zastavil a otočil se.

„Prachy? Seš si jistej?“

Jason ukázal na úzký výkop a navršenou hlínu. „Je jenom jeden způsob, jak to zjistit.“

Mark se vracel ve vlastních stopách. „Vždyť nic neuvidíme.“

Jason rozsvítil baterku, kterou měl schovanou v kapse.

„Tak jo," řekl Mark a nastavil hodinky ke světlu, aby viděl, kolik je hodin. „Zůstanu půl hodiny. Pak jdu."

Během jejich rozhovoru mlha povážlivě zhoustla. Teď pokrývala vlhkou zemi jako mlžný rubáš, lehce se komíhala ve větru, který začal vát, ale pořád ještě se ochotně rozestoupila před chodidly dvou chlapců, kteří ošoupanými podrážkami špinavých tenisek rušili její křehký klid.

Staveniště jako by se s každým krokem proměňovalo. Hluboké výkopy vyhloubené pro základy se staly otevřenými hroby, sloupce cihel monolitickými náhrobními kameny. Stroje teď byly v pozadí, tiší svědci událostí, které se měly odehrát. Třepotavé světlo Jasonovy baterky jen umocňovalo dojem proměněné reality, obzvlášť proto, že neustále blikavě zhasínalo.

„Je to tady jak na zatraceným krchově," zašeptal Mark.

„To jsem rád, že v tom nejsem sám." Jason potlačil otřesení. „Je to jenom staveniště."

„Je to tady kurevsky děsivý." Mark se zastavil a sehnul se.

„Co je?"

„Zasekla se mi noha. Boří se do bláta. Počkej chvíli." Mark se šklebil, když si z nohy stíral nechutnou lepivou zeminu. „Možná jsem něco našel."

„Něco zajímavýho?" Jason posvítil baterkou a Mark zvedal ruce ke světlu.

„Nevím. Po hmatu je to možná náhrdelník?"

Teprve v tu chvíli se jeho natažená, blátem ulepená dlaň dostala do prudkého světla baterky, které ukázalo, co je to zač.

Červi byli různě velicí. Někteří byli tlustí jako Markovy prsty a pomalu se hýbali, plazili se pryč ze světla s téměř línou lhostejností. Jiní byli mnohem menší a zmítali se s horečnatou

urputností, takže tlačili bledší, tučnější larvy chlapci mezi prsty, odkud pak padaly na zem.

Mark si ruku rychle oklepal, aby se jich zbavil, zatímco Jason vydával znechucené zvuky. Jakmile červi zmizeli zpátky na temnou zem, Mark si o svou flaušovou bundu otřel ruku a znovu ji natáhl.

„Rozsviť ještě baterku," požádal.

Jason zavrtěl hlavou. „To bylo odporný," zhodnotil. „Nehodlám se dívat na další tvoje nechuťárny."

Mark ho popadl za ruku. „Já to neudělal schválně, ty smrade, fakt se mi zasekla noha. Teď… mi… posviť."

Červi zmizeli, ale zůstalo po nich cosi lepkavého. Markovu dlaň pokrývala vrstva tmavě zeleného slizu. V něm plavaly malé kapky čehosi, co vypadalo jako sražená krev.

Jasonovi se rozšířily zorničky. „Kurva! Oni tě pokousali?"

Mark spolkl vyděšený vzlyk, který jeho kamarád neměl slyšet. „Jsem v pohodě," ujistil ho a zuřivě si třel dlaň o měkkou látku. „Necítil jsem, že by mě kousli, takže mě nekousli, ne?"

„Nevím." Jason hrál svědomitě roli kamaráda nanic. „Neexistujou nějací červi, co se do tebe zavrtají, a ty nic necítíš, dokud není moc pozdě? Jednou jsem o tom viděl dokument – sežerou ti všechny vnitřnosti, až ti skoro žádný nezbydou. Pak puknou…"

„Vyser si voko." Mark se rozhlédl okolo. Nedokázal říct, odkud přišli. „Jdu domů. Hned." Vybral si směr a vyrazil.

„No, já ti nepomůžu." Jason zasvítil baterkou opačným směrem. „Zůstanu tu, dokud něco nenajdu."

Mark, s tváří od slz a rukou, ve které mu začínalo pulzovat – i kdyby si to jen představoval – se začal proplétat mezi hroby.

Nejsou to hroby nejsou to hroby nejsou to hroby opakoval si pořád dokola. Jen výkopy. Vykopaly je ty stroje, co jsme viděli cestou sem.

Jason za ním zasvítil baterkou několika dalšími směry, sice bez úmyslu pomoct mu najít cestu, ale Markovi to pomohlo zahlédnout pěšinu, kterou by mohl dojít až k plotu ohrazené části.

Vepředu cosi bylo. Mezi ním a dřevěnými prkny, která snad vedla ke svobodě.

Něco se krčilo u země.

Něco se spoustou tlustých, kloubnatých noh, které trčely z těla tak bachratého a černého, že skoro pohltilo světlo z Jasonovy baterky.

„Jasone!“ Ty tři slabiky byly sotva slyšet, protože vyděšený kluk měl v krku směs hlenu a strachu.

Baterka Markovi ještě jednou osvítila cestu.

Ta věc se přiblížila.

Teď už viděl, jak se nohy pohybují, drápou se a ohýbají, jak se ta temnota plíží blíž, na spoustě tichých noh se sune vpřed.

„Do prdele pomoz miiiiiiiii!“

Mark ustoupil o krok vzad a poslední slovo vyrazil jako skřek, protože pod patou ucítil jen vzduch a pozpátku sklouzl do výkopu. Měl pocit, jako by se spousta mrskajících stvoření snažila vysápat zpod jeho těla, a po noze mu začala stékat teplá moč. Do hlavy se mu vřítila vzpomínka na informační film, který jim minulý týden promítali v aule. Tehdy se s Jasonem posmívali nemodernímu oblečení a směšným hercům. Teď dokázal myslet jen na tu část, kde jakési dítě pohřbili zaživa v přesně takovéhle díře.

Přesně takové.

„Jasone! Pomoc!“ Z každé strany vbořil dlaně do hnijící zeminy a zoufale se snažil zvednout. Ale výkop mohl být klidně tři metry hluboký a hlína mu zrovna nepomáhala. Místo toho se mu do masa zařezávaly droboučké kusy štěrku, rozdíraly mu kůži a pálily holou tkáň. Představoval si to, nebo opravdu cítil, že se do něj chce něco zavrtat? Vrtí se mu to mezi klouby prstů pěkně ke kosti, aby se to do ní mohlo zahryznout?

Mark zvedl paže a zoufalé prsty zabořil do stěn výkopu. Do obličeje mu vlétla sprška vlhkého, šťavnatého bahna. Zkusil ho utřít, ale jen si tu páchnoucí hmotu rozpatlal po ústech a nosu. Do nosní dírky se mu dostala hrudka čehosi odporného. Smrdělo to jako jeho morče, které uteklo, když bylo Markovi pět, a zaseklo se za topením. Nikdo nebyl doma, a když se máma vrátila, bylo už morče mrtvé a kvůli vlhkému ovzduší v bytě se začalo rozkládat.

Přesně takhle se Mark právě cítil – uvězněný a jako by se už začal rozkládat. Nedokázal říct, kde končí jeho šátrající ruce a začíná vodový sliz. Otevřel ústa, aby zakřičel, ale než mohl vydat hlásku, zasekla se mu v hrdle jakási vlhká hrouda. Kašlal a prskal a bradu si ušpinil směsí slin a čehosi tuhého. Byla v tom i ta svíjející se stvoření? Chlapce přemohla nevolnost a pozvracel se, natrávené zbytky hamburgeru s hranolky, které snědl před cestou na staveniště, mu jako polotuhá hmota potřísnily bundu. Zakašlal. Páchlo to skoro stejně jako smrdutá zemina. Ale ne úplně. Znovu si otřel ústa a odolal pokušení vyčistit si ruku tak, že si ji utře o chorobnou okolní hlínu. Místo toho si nakonec ještě víc zasvinil flaušovku.

„Jasone!“ Kde byl jeho kamarád? Mark se pokusil vstát, ale země pod nohama, tvořená směsí slizu, bláta a stvoření hladovějících po jeho mase, byla příliš kluzká. Když padal, ještě

jednou vykřikl a jeho volání bylo postupně zoufalejší a zoufalejší. Křičel tak dlouho, až ochraptěl a vyrážel ze sebe jen chroptění, přesně takové, jaké v jeho představách vydávala ta stvoření schovávající se v okolní tmě, pokud by byla dost velká. Pokusil se znovu vyšplhat nahoru, ale každý pokus vyškrábat se ven skončil vodopádem drobivého, vlhkého a šťavnatého bláta. Pokud v tom bude pokračovat, tak ho to bahno zasype.

Mark se pokusil polknout, ale zápach toho, co měl v hrdle, byl tak strašlivý, že hrozilo, že bude zase zvracet. Překvapilo ho, že nepláče, ale domyslel si, že slzy by mu byly k ničemu. Už se vzdával naděje, když mu mezi oči zasvítil paprsek světla.

„Tady seš!“

Mark vyjádřil ohromující úlevu z toho, že se jeho kamarád objevil, tím jediným způsobem, který kluk v pubertě zná. „Do prdele, kde jsi kurva byl?“

Stín nakukující do výkopu se tlumeně zasmál. „Hledal jsem tě, ty pitomče. Proč jsi tam sakra padal?“

I když byla taková tma, že nebylo nic vidět, bylo Markovi trapně, že se začervenal. „Uklouzl jsem.“

„Tys uklouzl? Uklouzl, vole? A jak tě odtamtud mám jako dostat?“

To byla dobrá poznámka. I když Jason natáhl ruku, byl mezi ním a jeho kamarádem alespoň metr.

Marek zakřičel nahoru: „Není tam někde žebřík?“

Bylo ticho, zatímco se Jason s nadějí rozhlížel okolo. „Žádnej nevidím,“ oznámil. Další odmlka, kdy ještě jednou baterkou osvítil staveniště. „Vydrž.“

Zdálo se to jako věčnost, než se Jason objevil. Když přišel, držel něco v druhé ruce. „Našel jsem lano.“

„Tak dělej a hoď mi ho!“ Když se teď objevila opravdová šance na vysvobození, změnilo se Markovo zoufalství v netrpělivost.

„Moment! Jestli mě stáhneš dolů, jsme oba v řiti. Půjdu najít něco, k čemu ho přivážu.“

A tak Jason zase zmizel. Mark odolal pokušení na kamaráda zavolat, aby si pospíšil, protože to udělá tak jako tak, ne? Nenechal by Marka tam dole déle, než je nutné. I když mu Mark tuhle dal z legrace do tašky psí hovno? Nebo když měl tu hnusnou poznámku o tom, že nemá mámu, ačkoli věděl, že umřela, když se Jason narodil? Kvůli tomu by ho tady nenechal, že ne?

Že ne?

Mlha, která staveniště zakrývala, se teď plížila ke stěnám výkopu. Postupně se přibližovala zřejmě proto, že se Mark přestal hýbat, ale byl příliš vyčerpaný na to, aby se přinutil ji rozehnat. Zvládal jen sedět a třást se a nechtěné křeče unavených a bolavých svalů se snažily ze všech sil nenechat ho zmrznout, protože bílé cancoury ledově studené vlhkosti se hrnuly přes okraje výkopu a plazily se k němu.

Mark si objal kolena. Přes zablácenou riflovinu cítil svoje zmrzlé prsty. *Proboha, Jasone, pohni si k sakru!*

Do obličeje mu vletěl had.

Ne, nebyl to had.

Lano.

„Jasone?“ Nad ústím výkopu se objevil obrys hlavy. „Našels, k čemu to přivázat?“

„Lešení,“ ozvala se odpověď. „Měl jsem strach, že sem nedosáhne, ale mělo by to být v pohodě.“

Mark popadl lano oběma rukama. „Stačí to.“ Pořádně se chytil a vytáhl se do stoje. Bláto bylo tak kluzké, že jakmile

se pokusil pohnout, nohy mu podklouzly a zase ležel na zádech. Když dopadl na zem, ozvalo se z dálky zařinčení.

„Dávej pozor!“

„Pokouším se!“

Mark znovu zatáhl za provaz, nejdřív se dostal na kolena, pak do dřepu a nakonec se vytáhl úplně.

„Vstávám!“

„Super. Dovedeš vylézt?“

Mark zatáhl za provaz a zkusil položit pravou nohu na stěnu výkopu. Propadl se do půli lýtka. Pokusil se nohu vytáhnout, ale protože musel balancovat jen na levé, byl za chvíli zpátky na zádech.

„Je to moc kluzký! Budeš mě muset vytáhnout!“

„Tak jo.“ Jason stál zase na kraji výkopu. „Stoupni si a uděláme to na tři.“

Trvalo snad hodiny, než se Mark vyškrábal na nohy. Tentokrát se provazu držel ještě pevněji. Pokud jeho máma bude chtít vědět, proč si další týden vytahuje z rukou vlákna, bude si muset vymyslet něco, co nebude znít tak absurdně jako pravda.

„Připravenej!“

„Dobrá, ale budeš mi muset pomoct.“

Mark si nebyl jistý jak, ale připravil se, protože cítil, jak se provaz napjal.

Pak zase povolil.

„Nepomáháš.“ Jason zněl zadýchaně.

„Co chceš, abych dělal?“

„Zkus šplhat, zatímco já tahám.“

„Nemůžu!“ Najednou to celé vypadalo beznadějně. „Už jsem to zkoušel!“

„Tak to budeš muset zkusit znovu. Jinak tam budeš trčet celou noc, než se dělníci ráno vrátí."

Ať už to byl strach z toho, že ho najdou dělníci, nebo čirá hrůza, co by řekla máma, kdyby celou noc nepřišel domů, jakmile se provaz znovu napnul, vrhl se Mark na stěnu výkopu, zabořil obě nohy do drolivého bláta a hrabal se nahoru. Pokaždé, když musel udělat další krok a vytáhl nohu z bláta, se ozvalo zamlaskání a pokaždé se mu do nohavice vloudilo pár dalších kusů bláta a chomáčků droboučkých svíjejících se stvoření. Zavřel oči a šplhal dál. Když je znovu otevřel, byl Jasonův obrys mnohem blíž.

„Tak šup, kámo." Vypadalo to, že se druhý kluk z nějakého důvodu dívá za Marka. „Už jenom kousek."

Mark znovu zatáhl za provaz. Zase se ozval ten řinčivý zvuk, tentokrát blíž. Mark ucítil, jak se mu smekla noha. Ale byl tak blízko! S herkulovským úsilím se vytáhl o dalších pár centimetrů.

A tehdy se všechno pokazilo.

Nejdřív se ozvala rána, která zněla jako ten řinčivý zvuk, ale byla desetkrát silnější. V tu chvíli se lano uvolnilo a Mark znovu pozadu spadl do hrůzné slizké jámy.

Pak na něm přistál Jason.

A pak na nich obou přistálo rozpadlé lešení, ke kterému Jason lano přivázal.

Na chvíli bylo úplné ticho.

„Jasone?"

Do výkopu spadla i baterka. Teď její paprsek osvětloval tělo vyššího, statnějšího chlapce, který zaúpěl.

„Slez ze mě!"

Ale Jason se nepohnul, tedy rozhodně ne bez trochy povzbuzení. Mark zaťal pěst a praštil kamaráda do zad. Když to

nepomohlo, natáhl se doprava a popadl trochu smradlavého bahna, od kterého se do té doby držel do nejdál. Chtěl ho Jasonovi rozmazat po obličeji.

Studené světlo baterky ale odhalilo, že místo bahna má v ruce stehenní kost.

Lidskou stehenní kost.

Mark to samozřejmě nevěděl jistě, ale měla přesně tu správnou velikost a tvar, a po tom všem, čím už si ten večer prošel, ho donutila zařvat z plných plic.

To Jasona probudilo.

„Proč tak řveš, sakra?“ zamumlal kluk, odtáhl se od kamaráda a sjel do bláta vedle něj.

Mark popadl baterku a posvítil na kost.

„Kdes to našel?“

Mark, stále ještě neschopný řeči, ukázal na díru, kterou se pokusil v blátu vyhloubit.

„Možná jich tam je víc!“

Jason se předklonil a ruku zabořil hlouběji do hustého bahna. „Jo,“ potvrdil, šmátral kolem a vůbec si nevšímal Markova k smrti vyděšeného pohledu. „Je tu ještě něco, ale je to zaseklý. Pomoz mi.“

Mark zavrtěl hlavou.

„Ty seš úplně k ničemu.“ Jason se teď nakláněl přes Marka a měl v díře obě ruce. „Alespoň mi sem posviť, ať něco vidím.“ Z posledních sil Jason pořádně zatáhl. Předmět se uvolnil, ale byl kluzký, takže mu vypadl, skutálel se do díry a přistál u Markova obličeje.

„No tak,“ popoháněl ho Jason. „Zasviť na to baterkou.“

Když k tomu Mark konečně sesbíral odvahu, zíraly na něj dva prázdné důlky.

Tehdy oba kluci zakřičeli.

„Lebka!“ Jason úplně zapomněl, že by měli šeptat. „Ležíme v hrobě se zasranou lebkou!“

Díra, kterou ve stěně výkopu vyhloubil, se najednou propadla a zavalila Markovu ruku dalším bahnem, svíjejícími se červy a kostmi.

A bylo tam ještě něco dalšího.

Něco zabalené v pytlovině.

„Co to je?“ Jason už se pro to natahoval.

„To je mi fuk,“ ucedil Mark, kterému se konečně vrátil hlas a zkoušel se posadit. „Jdu domů.“

Menší chlapec popadl nejbližší kusy lešení a vší silou se do nich opřel. Zabodl je do otevřené jámy trochu nakřivo, takže se nejdřív trochu propadly, ale pak už držely dost na to, aby se vyškrábal na čtyři a zkusil se do nich opřít plnou vahou. Spokojený, že se kovové tyče víc nezaboří, je Mark použil, aby vyšplhal z výkopu.

„To nechceš vědět, co jsme to našli?“ Jason byl pořád dole v jámě. Odmotával pytlovinu a pod ní se objevilo cosi jako velká hliněná urna.

„Seru na to.“ Mark si zablácenou rukou utřel obličej. „Nadělali jsme takovýho kraválu, že jestli tady zůstaneme, tak nás čapnou.“

V tu chvíli mu temná postava za ním položila těžkou ruku na rameno.

Mark se podíval na uniformu strážného a na baterku, kterou se mu chystal posvítit do obličeje, a došlo mu, že přesně to se právě stalo.

STRACH V SUPERMARKETU!

DVA CHLAPCI, KTEŘÍ SI V PONDĚLÍ V NOCI HRÁLI NA STAVENIŠTI, ZAŽILI POŘÁDNÝ ŠOK, KDYŽ PŘI SVÝCH NEPLECHÁCH VYHRABALI LEBKU A KOSTI PRASTARÉ MRTVOLY.

Stavební práce pro novou pobočku supermarketu Sainsbury's musely být pozastaveny, zatímco policie vyšetřuje zločin, který se může datovat až staletí do minulosti.
Vrchní inspektor Raymond Partington z metropolitní policie včera svolal tiskovou konferenci a sdělil následující: „Už je potvrzeno, že kostí je jen pár kusů a jsou velmi staré. Ať už tam skončily kvůli jakémukoli zločinu, jedná se spíše o případ pro Britské muzeum než pro místní policejní sbor."

Mluvčí společnosti Everett Construction řekla: „Staveniště nejsou hřiště a ti chlapci tam neměli co dělat. Není třeba zdůrazňovat, že děláme vše pro to, abychom prověřili naše bezpečnostní opatření a zjistili, jak se tam dostali."

Oba chlapci byli převezeni do franboroughské nemocnice. Jak oni samotní, tak jejich rodiče nebyli k zastižení pro bližší komentář, ale je známo, že kromě několika říznutí a modřin nebyli chlapci zranění.

Zbořeniště, kde byli chlapci nalezeni, je součástí plánu městské rady modernizovat High Street, a stával na něm i dům slavného spisovatele H. G. Wellse, narozeného roku 1866 a známého svým románem *Válka světů*. V novém supermarketu vystavěném právě na tomto místě bude i pamětní deska připomínající autorovo rodiště.

DVĚ

PÁTEK, 21. ŘÍJNA 1994, 13:33

NA PARAPETU BYLO TŘINÁCT MRTVÝCH MUCH.

Bob Chambers to věděl, protože už je dvakrát spočítal. Přemýšlel, že je spočítá potřetí, ale vtom se z baru konečně vrátil kamarád a přinesl dvě pinty tmavého piva. Jakmile je odložil, otevřel ústa. Balíček arašídů, který svíral mezi zuby, dopadl na malý, kulatý stolek z naleštěného třešňového dřeva a těsně minul obě sklenice.

„Jsem rád, žes mohl přijít, Bobe." Druhý muž se posadí, Chambers usrkává z pinty a nechává chuťové buňky, aby si na pivo zvykly. Britské pivo je pro něj po tom, co pil ve Washingtonu, vždycky trochu šok. „Nemáš tušení, jak moc mi to pomůže."

„Já jsem ještě neřekl, že ti pomůžu, Malcolme." Chambers odložil sklenici. „Ať už je to cokoli, nemůže to být zas tak důležitý, když mi kupuješ jenom pivo a oříšky."

Malcolm Turner se na něj nervózně usmál. „Britské muzeum má taky napnutý rozpočet, víš. Kdybys byl hostující hodnostář nebo jsme jednali o zapůjčení tří set terakotových bojovníků pro Letní výstavu, možná bych tě vzal do té italské restaurace kousek odtud."

„Ale univerzitního kamaráda, kterýho jsi neviděl už léta, toho ne? Takovýho, co má za sebou otravnej sedmihodinovej let, kde byl celou dobu nacpanej v druhý třídě? Já dostanu akorát oříšky?“

Malcolm roztrhl pytlík. „Dáš si?“

Chambers zavrtěl hlavou. „Jedl jsem v letadle.“ Nebyla to pravda, ale mohl počkat.

Bylo zrovna po obědě a hospůdka Princess Louise se vyprazdňovala. Ti, kdo se tu rozhodli poobědvat nebo se jen zastavit na jedno rychlé, zřejmě všichni pracovali v Holbornu, kam se potřebovali vrátit.

Turner si do pravé ruky vysypal pár oříšků, vhodil si je do úst a pomohl jim na cestě hltem z půllitru. Pak se narovnal, pokusil se upravit tím, že si zatahal za pomačkané manšestrové sako a uhladil si těch pár vlasů, které mu ještě po stranách jinak holé hlavy zbývaly. Naklonil se dopředu, jako by to, co se chystal říct, nebylo určeno uším hostů, kteří ještě neodešli.

„Možná bych měl něco, co by mohlo zajímat tvoje… oddělení.“

Chambers přikývl. I když byl daleko od domova, pořád bylo lepší se na veřejnosti o Lize pro ochranu lidí nezmiňovat, stejně jako o konkrétním oddělení, pro které pracoval. Útvar pro vyšetřování Cthulhu řešil případy z celého světa a nepřítel mohl odposlouchávat kdekoli. Od posledního vpádu do Británie už uběhla nějaká chvíle, ale všichni věděli, že vzhledem k nadpřirozené historii tohoto maličkého ostrova je jen otázkou času, než něco nepopsatelného znovu vyvstane.

Podle toho, co Chambersovi jeho přítel řekl po telefonu, ten čas možná nastal právě teď.

Turner sáhl do tašky a vytáhl ohmataný výtisk bulváru. Podal ho Chambersovi.

„Místní noviny," podotkl Chambers. „Kde jsi k nim přišel?"

„V té části Londýna bydlím," odpověděl druhý muž a znovu si lokl piva. „Včera ráno jsem četl noviny v autobuse cestou do práce a všiml jsem si zprávy otištěné na šesté stránce."

Chambers onu část nalistoval. „Hádám, že nechceš, abych si četl o zavření místní knihovny?"

Turner si odfrkl. „Dole." Čekal a Chambers četl. „Myslím, že by ses na ně měl podívat."

Chambers mu noviny podal zpátky. „Tos po mně chtěl, ať přiletím až sem, abych se podíval na pár starých plesnivých kostí? Já vím, že můj obor je forenzní patologie, ale Britské muzeum má na takové věci určitě vlastního odborníka, ne?"

„Ten je na dovolené." Turner vypadal nesvůj. „Natrvalo."

Chambers zavrtěl hlavou. „Co se stalo?"

„Dostanu se k tomu." Turner si znepokojeně poposedl. „Nebylo to příjemné."

„Ale někdo ho nahradí, ne?"

„Jenže až příští měsíc."

„A nech mě hádat, místo v laboratoři, co ty kosti zabírají, potřebujete na nějaký jiný velký projekt, se kterým Muzeum zoufale potřebuje pohnout?"

„Tak nějak." Turner si znovu usrkl piva. „Opravdu nerad takhle využívám našeho přátelství z univerzity, ale jsem v presu, a když někdo řekl, že ty kosti můžou být stovky let staré, tak jsi mě napadl ty."

Chambers povytáhl obočí. „To mi nezní jako důvod, abych se sem trmácel skoro čtyři tisíce mil, Malcolme."

Turner se naklonil a hlas ztišil téměř do šepotu. „To protože jsem ještě nezmínil to nejzajímavější."

Chambers si povzdechl, znovu se napil piva a zašklebil se. Příště si řekne o lahev Budweiseru. „No tak do toho, to napětí už se nedá vydržet."

„Je možné, že ty kosti nějak ovlivňují mysl. Slyšel jsi někdy o něčem takovém?"

„Ne." Ale tohle už znělo zajímavěji. „Povídej dál."

Turner pokrčil rameny. „Moc toho už není. Z kluků, kteří je našli, jsou vynervované trosky. Pořád mluví o slizu a o tom, že je chtějí sežrat nějaké kroutící se potvory. Nutno podotknout, že strážný, co ty kluky našel, se těch kostí taky dotýkal a je v pořádku, stejně jako skoro všichni ostatní, kdo s nimi od té doby přišli do styku. Začal jsem se o to zajímat jen kvůli tomu, co se v úterý v noci stalo doktoru Trentovi..."

„Vašemu forenznímu patologovi?"

Turner přikývl. „Ten už nikdy žádné kosti ani nic podobného zkoumat nebude. Když jsme ho našli, měl vypíchnuté oči a pokoušel se podřezat si hrdlo skalpelem. Ale nejhorší bylo, že pořád dokola křičel, že jeho sebezmrzačení nic nezmění. Že je pořád vidí a cítí, jak za něj tahají." Znovu si přihnul piva. „Jak jsem říkal, nic příjemného."

„Koho tím mohl myslet?" zeptal se Chambers soustředěně, probudila se v něm zvědavost.

„Nemám nejmenší tušení." Druhý muž ztěžka odložil sklenici na stůl. „Když jsme ho našli, bylo mu sotva rozumět."

„Měl v minulosti nějaké psychické problémy?"

„Popravdě řečeno ano." Turner vypadal rozpačitě. „Problémy s depresí a alkoholem. Promiň, je rozhodně možné, že jsem tě sem přivedl kvůli falešné stopě, ale říkal jsem si, že bych měl být opatrný."

„Udělal jsi správnou věc." I kdyby se ukázalo, že jsou ty kosti neškodné, Chambers byl za přítelovu opatrnost vděčný. Kdyby bylo víc lidí jako Malcolm Turner, celému tomu problému se šoggotem v chilském Muzeu antropologie v Santiagu by se dalo vyhnout.

Chvíli bylo ticho a oba muži se zabývali svými pivy. Nakonec Turner zvedl oči.

„Nechal jsem všechno zapečetit. Zatím to tutláme a upřímně řečeno nikdo nechce, aby se to nějak rozpitvávalo. Kosti se našly pod domem, kde žil H. G. Wells, a kvůli tomu zůstaly na krku Britskému muzeu. Což znamená, že zůstaly na krku mně. A já potřebuju tvou pomoc. V ideálním případě bych chtěl, aby sis ty příšernosti odvezl s sebou, i když vím, že to by mohlo být obtížné."

Chambers přikývl. Možná by to také bylo správné řešení. Ale stejně, teď je tady a jestli má Britské muzeum vlastní laboratoř…

„Zavolám na svůj Útvar ve Washingtonu a zjistím, jak chtějí, abych postupoval, a pak se ti ozvu. Pravděpodobně po tom, co se trochu prospím."

Malcolm Turner se viditelně uvolnil. „Díky, Bobe. Já věděl, že se na tebe můžu spolehnout. Takže nebude vadit, když řeknu té novinářce, že v pondělí už pro ni budeš něco mít?"

Chambers položil pintu. „Jaké novinářce?"

Turner se nenechal vyvést z rovnováhy. „Té, co o tom bude psát, samozřejmě. Chtěla, abych jí dal vědět, až budeme mít víc informací." Vcucnul další oříšek a udělal u toho takový zvuk, až byl Chambers rád, že se neobtěžoval s obědem. „Nemáš ani tušení, jak se mi uleví, až se jí zbavím."

„Já s žádnou zatracenou novinářkou mluvit nechci, Malcolme." Chambers se zvedl k odchodu, i když polovina tmavé

tekutiny v jeho sklenici byla netknutá. „S takovými už jsem se v mém oboru potýkal dost na to, abych věděl, že se od nich mám držet dál."

To už Turner zareagoval. Ve vteřině vyskočil na nohy a nasadil prosebný výraz.

„Musíš jí jen říct, cos objevil. Jen jedna dvě věty do článku. Jestli ti to nějak pomůže, tak jí zavolám a řeknu jí, že máš moc práce a nemáš na ni víc než pět minut."

Chambers zavrtěl hlavou. „To u novinářů vůbec nepomáhá. Setřást je může být těžší než…" snažil se vymyslet něco, co nebylo spojené s hrůznostmi z jiných světů, se kterými bojoval posledních pět let, ale nepovedlo se. Už tu práci dělal příliš dlouho. „… spousta věcí. Řekni té své novinářce, že na ni mám maximálně minutu."

„Dvě minuty?"

„Tak dobře, dvě."

„V tom případě," Turner jedním hltem vypil zbytek piva a natáhl k příteli ruku, „platí. Nebude to tak zlé, uvidíš."

Chambers si nebyl tak jistý. Kosti, které mohly zhoršovat mentální poruchy? Pohřbené pod domem muže, který psal o cestování v čase a mimozemské invazi?

Ne, jistý si tedy rozhodně nebyl.

TŘI

NEDĚLE, 23. ŘÍJNA 1994, 14:17

MÍSTNOST BYLA OSLNIVĚ BÍLÁ.

Když Bob Chambers vstoupil dovnitř, zaútočila na něj tak ostrá záře, že si chvíli přál, aby si s sebou přinesl sluneční brýle. Když se jeho oči přizpůsobily, uviděl tři pracovní stoly paprskovitě rozestavěné od vchodu, který představoval vrchol oblouku. I stoly byly bílé a nad každým bylo jako přídavný zdroj světla stropní osvětlení. Na protější zdi vedly dveře s těžkou klikou do komory, kde se zřejmě nacházelo všechno vybavení, které by mohl při ohledání potřebovat.

To, co měl v úmyslu ohledávat, leželo na prostředním stole.

Během své kariéry si Chambers zvykl na puch smrti ve všech jeho variantách, od nedávno zemřelých přirozenou smrtí až po uhořelou oběť odhozenou do řeky a vytaženou o několik týdnů později. Avšak od té doby, co se přidal k Útvaru pro vyšetřování Cthulhu, už viděl smrti mnohem bizarnější, než kdy pokládal za možné.

Kosti, které ležely na stole před ním, však měly svůj vlastní zápach.

Zaznamenal ho hned při vstupu, pach nejen půdy a hrobu, ale něčeho dalšího. Jakousi rafinovanou těžkou sladkou vůni,

která se mu dostala do krku, až se z ní rozkašlal. Těžko věřit, že pár kousků dávno mrtvých kostí mohlo být tak cítit, ale přinejmenším to vysvětlovalo nepřítomnost dalších lidí v místnosti. Stejně jako lebka, dlouhá kost a pár dalších úlomků, i hliněná urna, kterou chlapci našli, čekala v laboratoři na Chambersovo prozkoumání.

„Kdyby ses chtěl taky podívat," podotkl Malcolm Turner.

„O urnách nic nevím." Chambers se nehodlal nechat do ničeho vmanipulovat. „Až budu volat do Washingtonu, zeptám se, jestli sem chtějí poslat někoho, kdo by se na to podíval."

„Jak chceš," ozvalo se. „Jen to tady nech se vším ostatním, až skončíš."

Chambers si sundal sako a pověsil ho na háček u dveří. Marcia Andersonová, psychiatrička Útvaru, ho po telefonu ujistila, že i přes to, co Malcolm tvrdil, není pravděpodobné, že by Chamberse nějak ovlivnilo cokoli, co z té jámy vytáhli.

„Citlivý dospělý a dvě snadno ovlivnitelné děti?" Zřejmě to na ni neudělalo dojem. „Je známo, že i z toho nejslabšího cthulhuského vlivu takoví jedinci zešílí. Proto najímáme pouze lidi se stabilní psychikou."

„Takže je možné, že ty kosti mají nějaký zhoubný vliv?"

„Možné to je." Pořád nezněla nijak znepokojeně. „Ale podle toho, co jsi mi řekl, a protože většina lidí, která s kostmi přišla do styku, nebyla ovlivněná, řekla bych, že pravděpodobnost je nižší než padesát procent."

I přesto se rozhodl použít rukavice.

Vytáhl si pár světle modrých latexových rukavic z lepenkové krabice, která jich byla plná, a pak krabici vrátil zpátky do držáku nad umyvadlem. Ten měl tak naleštěnou chromovanou obrubu, že to vypadalo, jako by ho ještě nikdy nikdo nepoužil.

Vytáhl ze saka diktafon a zapnul ho. Jasným a hlasitým tónem, který si pro tento účel vyhradil, nadiktoval datum, své jméno a referenční číslo, které jeho oddělení mohlo pro případ použít, a pak přístroj zase vypnul.

Potom se pokusil zvednout lebku.

Bylo to těžší, než očekával, a za nic na světě nemohl pochopit proč. Hnědá kost s očními důlky plnými zeminy, rozštípnutou nosní dutinou a se stopami špinavě zelené plísně, byla jen lebka, stejně jako spousta dalších, které ohledával. Ano, byla mnohem starší, ale v tom by neměl být žádný rozdíl.

Ale přesto na ní bylo cosi… nedobrého. Cosi, kvůli čemu se mu klepala ruka, když se pro lebku natahoval, kvůli čemu ho štípaly oči a udělal se mu knedlík v krku. Ve chvíli, kdy už se špičkami prstů téměř dotýkal ohlazeného povrchu, se málem pozvracel.

Odtáhl ruku a nevolnost přešla.

Když to zkusil znovu, vrátila se.

Chambers zavrtěl hlavou a zamrkal. To je směšné! Byl to jen starý a pravděpodobně chorobou napadený kus kosti. Během své kariéry už se vypořádal s horšími. Možná, že tu reakci způsobovala nějaká část materiálu z očních důlků?

Tak zkusíme jinou kost, pomyslel si a natáhl se pro kus, který vypadal jako vrchní část stehenní kosti.

Stalo se to samé. Vlastně to tentokrát bylo ještě horší.

Směšné, pomyslel si. Možná, že někdo ty kosti hloupě namočil do příliš silné konzervační tekutiny a kvůli tomu se mu točila hlava. Pokud to tak bylo, musí jednat rychle, jinak mu nezbude žádná tkáň, kterou by mohl zkoumat.

Zaťal zuby a oběma rukama znovu sáhl po lebce. Tentokrát se mu ji povedlo zvednout ze stolu.

Bylo těžké dát dohromady, co se stalo pak. I později, když o tom několik hodin přemýšlel. Pocit nevolnosti se vrátil silněji než kdy předtím a zaútočil na jeho smysly i mozek jako beranidlo. Ale stalo se i cosi dalšího, ještě děsivějšího a mnohem hrůzostrašnějšího.

Zrak mu zakryl oblak zákeřné temnoty, ochromila ho silná hluchota. Měl pocit, že padá dozadu, i když si byl jistý, že se nehýbe. Tahle postupná a metodická ablace smyslů ustala, až když nebyl schopen cítit vůbec nic.

Pak přišla zjevení.

Byla mnohem horší než cokoli, co do té doby zažil. Z černoty se po něm sápaly beztvaré stvůry, z pravé očnice, kam právě položil prst, vylézaly tenoučké prsty a za nimi hubená beztvará ruka, která byla tak abnormálně ohebná, že se začal děsit stvoření, jemuž patřila.

Výjev před očima se mu změnil ve vzdálený kostel na vrcholu opuštěného kopce, jediný prvek na suché, větrem ošlehané pláni, kde se Chambers najednou nacházel. Nebe nad ním bylo rudé jako proud krve prýštící z tepny. Pak měl před sebou muže na kříži. Ne, nebyl to kříž, jen jeho obraz namalovaný na kamenné stěně, ke které byl onen muž přibitý v příšerné parodii na ukřižování, obě ruce i nohy probodnuté kovovými bodci zaraženými do drolící se malty. Něco se tomu muži omotalo okolo těla – ne plaz, protože z bledého těla onoho mrtvého stvoření vyrůstaly jen zárodky nohou podobných ploutvím. Snad tedy něco staršího? Něco z dob, kdy se evoluce ještě rozhodovala, jakou cestou se vydá?

Další výjevy – kozlí hlava se sedmi očima rozmístěnýma do tvaru kříže, kde se v každé smaragdově zelené duhovce zračilo hrůzné a tajuplné vědění, to všechno ještě zhrůzněné tím, že

hlava vyrůstala z anatomicky dokonalého těla mladé ženy. Stvoření pozvedlo ruce dlaněmi vzhůru. Z každé vyletěla holubice a rozletěla se k Chambersovi, takže viděl jejich kalné složené oči a klapající hmyzí kusadla.

Pak najednou padal, všechny hrůzy, které viděl, nechal za sebou, prolétal kolem obrazů, stěn, kamenů, kolem samotného času. Všechno se před ním ztrácelo. Všechno, co kdy znal, každý, koho kdy potkal, koho miloval. Na ničem z toho už nezáleželo. Na nikom z nich ve skutečnosti nezáleželo.

Důležité bylo jedině to, co leží na dně jámy.

Teď už to viděl, přicházelo mu to vstříc. Pláň šedého prachu, který bledě světélkuje. Beztvará krajina neslibující nic než očistec bez konce, věčné vězení, kde není třeba mříží, protože nic než ono vězení není, není kam utéct, jen do nekonečné nicoty všeho, co ho obklopovalo.

Přistál překvapivě jemně, a když se zvedal, opět se mu zjevila žena s kozlí hlavou. Tentokrát měla ruce se špinavými špičatými drápy a svírala v nich urnu, o které Chambers Turnerovi řekl, že s ní nechce mít co do činění.

Podala mu ji.

Chambers o krok ustoupil, ale ta stejná žena stála za ním, nalevo, napravo, všude, kam se podíval. Nekonečně mnoho krásných, mladých dívek, každá s hlavou stvůry, ho pobízelo, aby od nich převzal jejich břemeno.

Zavřel oči a pokoušel se je odstrčit. Smysly se mu zase vrátily, takže vnímal, jak mají ženy hebkou pokožku, a cítil jejich zkažený dech. Když se prsty dotkl jejich drápů, cítil, jak se mu drolí pod rukama a nehty odpadají jako shnilá kůra stromu.

Jedna urna spadla na zem a rozvířila tím bledý prach okolo.

Pak spadla další a další, vířily vyschlou zeminu, až se z ní vytvořil tak hustý mrak, že když Chambers znovu otevřel oči, neviděl ani ty zástupy těl, které se na něj tlačily.

Urny padaly pořád dál, dopadaly jedna na druhou, a když se z nich obsah sypal ven, znělo to, jako když se lámou suché kosti. Oblak, který Chamberse obklopoval, byl už tak hustý, že nebylo vidět, co se v urnách skrývá, a Chambers to ani vidět nechtěl. Teprve až se prach začal usazovat a hliněné střepy uren se nakupily dost vysoko, si Chambers uvědomil, že v nich měl být on sám. Pozoroval, jak se skládají dohromady, spojují se, aby vytvořily místnost, ve které bude navždy uvězněný.

Chambers znovu natáhl ruce, začal bušit do nově vytvořených hliněných stěn, mlátil do nich pěstmi, až konečně začaly praskat. Otvory teď viděl pouze temnotu, a přece věděl, že v ní se skrývá to nejstrašlivější. Najednou se k němu něco začalo řítit. Byla to krev, celý zpěněný oceán plný krve a v něm každá hrůznost, které se kdy bál, a každá hanebnost, kterou kdy spáchal, všechno dohromady v jedné mocné, zdrcující vlně zoufalství, utrpení a děsu. Zatímco ho tekutina pohlcovala, zaplavovala a topila, mohl jen řvát, ale když otevřel ústa, zaplnila je šarlatová vlna.

„Jste v pořádku?“

Chambers ležel na podlaze, ale díky bohu, že to byla podlaha. Pěkně pevná podlaha, na níž nebylo ani stopy po démonech, stvůrách ani ničem jiném, co by v normálním, racionálním světě nemělo existovat. Zalapal po dechu a rozhlédl se okolo. Byl zpátky v laboratoři Britského muzea. Ne že by se z ní snad přemístil jinam, samozřejmě.

Postavil se na nohy. Nebylo to tak snadné, jak očekával, a musel se opřít o člověka, který ho v této poněkud trapné situaci našel.

„Jsem v pořádku," řekl. Rozhodně tak ale nezněl. Otočil se, aby se podíval, o koho se to vlastně opírá. „A vy…?"

Zahlédl vlídnou tvář rámovanou zrzavými vlasy, které ženě sahaly těsně nad ramena. Zelené oči měla naplněné starostí.

Ne, nikoli zelené – smaragdové.

Chambers zavrtěl hlavou a pokusil se vymazat si z hlavy obraz kozlí dívky.

„… a já si o vás zrovna dělám starosti," odpověděla dívka. „Čekala jsem venku a pak jsem uslyšela ránu. Vešla jsem dovnitř, vy jste ležel na podlaze a mumlal jakési nesmysly."

„Nesmysly?" Chambers si ji znepokojeně prohlížel. Co asi slyšela?

Když viděla, že je Chambers v pořádku, její výraz se uvolnil a usmála se. „Nebojte se, ničemu jsem nerozuměla. Vlastně to ani nebyla slova. Já si dělala starosti, že máte záchvat, a neměla jsem tušení, co dělat."

Chambers se opřel o lavičku a ze všech sil se pokusil úsměv opětovat. „Takže nejste doktorka?"

„Kriste, ne." Nabídla mu pěstěnou ruku, která se vůbec nepodobala drápům z jeho vidiny. „Karen Shepworthová. Píšu pro *Britské listy* o těch kostech, co se našly pod domem H. G. Wellse."

Chambers sebou nechtěně trhl a pak jí lehce potřásl rukou. „Jste reportérka?"

„Dávám přednost označení ‚investigativní žurnalistka'," řekla a prohrabovala se hnědou koženou taškou, kterou měla pověšenou na rameni. „Někde tady mám vizitku…"

Chambersovi to došlo.

„Vy píšete o…“

„… o kostech nalezených na tom staveništi, ano,“ dokončila za něj větu a věnovala mu úsměv, který neopětoval. „Proč bych se jinak v neděli potloukala v útrobách Britského muzea?“

„To je otázka.“ Už se začínal cítit lépe. „Je mi líto, slečno Shepworthová, ale ještě jsem neměl příležitost začít.“

Trvala na tom, aby ji oslovoval Karen, a nabídla mu, jestli by si nemohli tykat. „Ale vidím, že už jsi začal pracovat na té urně, co ti kluci s kostmi vykopali.“

Chambers netušil, o čem to mluví, ani proč má na tváři takový uličnický úsměv. Pak sledoval její pohled na lavici, kde ležela lebka, polovina stehenní kosti a další úlomky kostí.

Ale žádná hliněná urna.

Protože byla na podlaze.

Na kusy.

„Do prdele!“ Jeho první reakcí byla vina. Musel tu urnu shodit, když omdlel. Hodlal to připsat důsledkům konzervační tekutiny, ostrého světla a pásmové nemoci. Ale ani to Malcolmovi jako omluva stačit nebude.

„Hádám, že jsi ji teda rozbít nechtěl?“

Chambers už klečel na kolenou a sbíral střepy. *Ani si nepamatuju, že bych ji rozbil,* chystal se odpovědět, a pak si to rozmyslel. Cokoli, co v přítomnosti téhle dívky řekne, může být zítra v novinách.

„Je křehčí, než vypadala,“ zamumlal, když pokládal střepy zpátky na lavici.

Obsah urny byl stále na podlaze.

V tu chvíli si ho všiml poprvé a přemýšlel, jestli není až příliš choulostivý, aby ho zvedal svýma netrénovanýma rukama.

Na zemi ležely tři svitky, které vypadaly jako pergamen, každý převázaný temně rudým provázkem se zlatými skvrnkami. Také vypadaly až příliš zachovalé na to, jak dlouho měly ležet pod zemí.

„Ty svitky zvedat nebudeš?“

Nechystal se k tomu, ale teď už se z toho nebude moct vyvléknout. „Hádám, že ty jsou spíš pro Malcolma a jeho tým.“ Zvedl každý zvlášť a opatrně je položil na stůl.

„Mohli bychom se na ně podívat.“ Hned vytáhla nůžtičky na nehty a chystala se na nejbližší svitek.

„Myslím, že bychom to měli nechat odborníkům,“ poznamenal, ale k ničemu to nebylo.

„Jejda,“ zachichotala se, když přestřihla provázek. „Asi se přetrhl, když spadl na zem.“

Svitek, skoro jako by její počínání schvaloval, se rozevřel a odhalil listinu tak nádhernou, že jim oběma vzala dech.

„Vypadá to jako stránka ze středověké bible,“ řekl Chambers a prohlížel si zdobné, nádherně propracované písmo se složitě malovanou iniciálou. Použité barvy by nemohly být jasnější, ani kdyby je písař použil teprve včera.

„Je to jako umělecké dílo,“ zašeptala Karen a natáhla se po listině.

Chambers její ruku odstrčil. „Radši na to nesahej,“ poradil jí. „Kromě toho, že v těchhle starých barvivech a inkoustech můžou být jedovaté látky, tak taky existuje možnost, že je to něco drahocenného.“

Chvíli trvalo, než to vstřebala. „Drahocenného? Podle čeho to poznáš?“

Chambers mávl rukou ke zbytku exemplářů. „Pohřbili to s tím chudákem, ať už to byl kdokoli, a dokonce i základní ohle-

dání naznačuje, že ty kosti byly pohřbené velice dlouho, možná stovky let."

Karen to zřejmě zaujalo. Vytáhla svůj diktafon a než pokračovala, zapnula ho. „Jak to víš?"

Chamberse její přítomnost znervózňovala, a tak bez přemýšlení popadl lebku. Tentokrát na něj nijak neúčinkovala. Žádná závrať, nic. Zakašlal, aby zakryl úlevu, a pokračoval. „Některé znaky jsou jasné, jiné už méně. Samotná kost má takovou hustotu, které dosáhne jen tehdy, když se minerály v mezibuněčné hmotě – vápník a fosforečnan – s dešťovou vodou vyplaví do půdy. Díky tomu je pak kost porézní. Čím je kost starší, tím je její tkáň lehčí a poréznější. A tahle lebka je opravdu lehoučká."

Zvedl ji na světlo. „Když se podíváš pořádně, uvidíš na povrchu spoustu tenoučkých linek." Karen přišla blíž. „Nejlíp je to vidět na lebeční klenbě – tady nahoře. Vidíš to?" Karen přikývla. „No, tak ty vytvořili živočichové, kteří žijí v hlíně – červi, brouci a tak různě –, když po lebce lezli. Jde o to, že aby se kost takhle opotřebovala, chce to čas."

Karen přistrčila diktafon blíž. „Jak dlouho?"

Chambers pokrčil rameny. „Těžko říct, ale mluvíme spíš o staletích než o dekádách." Zvedl stehenní kost. „Tady ty linky vidíš taky, což nám pomůže potvrdit, že je to pravděpodobně součást stejného těla, ke kterému patří i lebka."

„Chtěl bys ještě něco dodat?"

Chambers stehenní kost odložil. „V současné chvíli ne."

„Dobrá." Karen se usmála a vypnula diktafon. „Ještě poslední otázka a slibuju, že odpověď bude mimo záznam."

Chambers nehodlal polevit v ostražitosti. „Prosím."

„Co jsi proboha dělal na té podlaze, když jsem přišla?"

„Jo tohleto? To protože když jsem se přiblížil k té lebce, tak…“ Zmlkl. Právě se těch kostí dotýkal a nijak ho neovlivňovaly. Nedávalo to smysl, stejně jako všechno ostatní, co se toho odpoledne stalo. Byl si jistý jedině tím, že tahle reportérka nesmí vytušit, jak je zrovna rozrušený. „Prostě smůla,“ řekl se stydlivým úsměvem. „Udělal jsem krok dozadu a uklouzl jsem. Slibuješ, že to nikomu neřekneš?“

Vrhla na něj zářivý úsměv, který jí zřejmě obstaral už nejedno vodítko. „Slibuju. Tohle tajemství je u mě v bezpečí.“ Otočila se k otevřenému pergamenu. „Ale co kdybys na oplátku neřekl Malcolmu Turnerovi nic o tom, že jsem otevřela tenhle svitek?“

„Dobrá,“ souhlasil Chambers. „Ale to je o něco větší laskavost, nemyslíš?“

„Tvrdý vyjednavač. To se mi líbí.“ Uklidila diktafon. „Tak dobře – mám u tebe maličký dloužek.“ Teď vytáhla kapesní fotoaparát. „Jdi kousek dál, prosím.“

Chambers se chystal protestovat, ale ve chvíli, kdy otevřel ústa, zazářil blesk a pergamen byl navždy vypálený do negativu.

„Říkala jsem si, že to radši udělám, než mě zastavíš,“ poznamenala a schovala fotoaparát z dohledu. „Chtěl bys vědět, co to všechno znamená?“

Chambers musel uznat, že ho to zajímalo. „Ale jak bys…?“

„Říkal jsi, že by ten pergamen mohl být klidně stovky let starý, že?“ Chambers přikývl. „Jeden můj učitel na Oxfordu býval odborník na středověkou angličtinu. Jestli tam pořád ještě učí, třeba by byl ochotný to pro mě přeložit. Garantuju, že to bude rychlejší, než kdyby to měli překládat tady. A bude o tom mlčet. Za určitou cenu.“

Chambers nechtěl vědět, jaká ta cena může být.

„Ale zajímá tě to, ne?“

Chambers přikývl. Cthulhu tým ve Washingtonu by se možná rád podíval jako první, ale nemůže promeškat příležitost, aby se na to podíval odborník z Oxfordu.

„Dobrá, v tom případě uděláme výměnu. Ty mi poskytneš informace, které zjistíš z těch starých kostí, a já ti řeknu, co jsem dostala z toho učitele. Můžeme to probrat příští týden na večeři. Platí?“

Teprve když odešla, si Chambers uvědomil, že si možná domluvil rande.

ČTYŘI

ČTVRTEK, 27. ŘÍJNA 1994, 6:30

ZNOVU SE MU ZDÁL SEN.

Kostel byl tentokrát blíž a krvavě rudé nebe bylo temnější. Nepršelo, ale zatuchlý vlhký pach naznačoval, že krajinu brzy začne bičovat prudká bouře.

Natáhl se a dotkl se země. Prach byl tak jemný, že měl od něj bílé prsty, takže hned věděl, že to není prach, ale popel z nějaké kataklyzmatické katastrofy, která se tu prohnala a vše zpustošila.

Byl obklopený těly.

Přemýšlel, jestli se dívá na bojiště, ale pokud tomu tak bylo, tak se tu onen konflikt odehrál už dávno. Těla se rozkládala, byla vysušená a obalená popelem, ve kterém ležela.

Pak se těla začala hýbat.

Neviditelné síly Chamberse přikovaly na místě a nedokázal nic víc než jen pozorovat, jak se zvedá armáda nemrtvých. Cáry seschlých svalů visely z kostí, které by se bez nich neměly být schopné pohybovat, a přece to dokázaly. Drolivé kyčelní a ramenní klouby byly v tak příšerném stavu, že by neunesly váhu ani pírka, a přece držely, když se stvůry rozhlížely kolem a pozorovaly okolí prázdnými očnicemi.

Stál ve středu oceánu nově povstalých nemrtvých, kteří byli zatím zmatení a neměli jasný cíl. Čekal, že se budou nemotorně a nahodile šourat různými směry, ale to se nestalo.

Místo toho se všichni otočili a podívali se na něj.

I když ze všech nemrtvých viděl jen ty nejbližší, věděl, že ho pozorují i ostatní, lebky jim balancují na rozdrolených páteřích, jemně se pokyvují buď očekáváním, nebo to dělají prostě proto, aby se nerozpadli na kusy.

Cítil, že se mu něco otřelo o chodidla. Když pohlédl dolů, viděl další nemrtvé, ty, kteří neměli nohy, ale také prahli po tom dát o sobě vědět. Přitahovali se k němu kostnatými pařáty nebo zubatými pahýly zlámaných kostí, kde jim někdo usekl anebo – Chambers se při té myšlence otřásl – ožral paže.

Chystal se vykřiknout, ale vtom se celá ta hrůzná armáda ohlédla ke kostelu. Nemrtví se začali znovu hýbat a způsobovali tím příšerný skřípavý hluk, který mu připomněl složitý, ale špatně naolejovaný stroj.

Kostry se rozdělily a mezi nimi vznikla pěšina.

Která vedla ke kostelu na kopci.

Chambers stál na jednom konci aleje nemrtvých. Ti napjatě čekali, plni nepozemského hladu a zoufalé potřeby orvat mu maso z kostí. Ale ještě to neudělali.

Místo toho tam stáli a svým mírným pokyvováním jako by ho pobízeli, aby se vydal k budově na druhém konci. Chambers stál na místě, vyděšený a stále jako přikovaný, a věděl, že ať už ho čeká jakýkoli osud, bude to horší než zemřít mezi těmito monstry.

Oblohu proťal černý blesk a pak práskl hrom tak silně, že nic hlasitějšího ještě neslyšel. Chambers pohlédl vzhůru.

Když se znovu podíval dolů, spatřil v dálce, že dveře kostela se otevřely.

A uvnitř na něj něco čekalo.

Bob Chambers pohlédl na poloprázdnou lahev whisky na svém nočním stolku a odolával touze nalít si další sklenku. Popíjení skotské v sedm ráno bylo možná za jeho studentských let znakem vitality, ale v pětatřiceti je to spíš znak problému, s pásmovou nemocí nebo bez ní.

Uklidil lahev do skříňky a doufal, že bude platit „sejde z očí, sejde z mysli". Kéž by to platilo i pro noční můry.

Ty zatracené noční můry.

Pořád nemohl uvěřit, že uplynuly jen čtyři dny od chvíle, kdy byl v laboratoři Britského muzea a rozpoutal tam to, co ho teď děsilo ve snách a hlodalo ve spánku jako zarputilá krysa. Vždycky to samé a na sen i překvapivě logické – tedy pokud by se armáda nemrtvých, co ho nutí vstoupit do kostela, který vypadá jako z jiné planety, dala považovat za logickou.

Natáhl si na sebe modré keprové sako. Dnes odpoledne by měl alespoň dokončit práci na kostech pro Malcolma. Rozhodl se, že v laboratoři Britského muzea zůstane, dokud zprávu nedokončí, i kdyby to mělo trvat celou noc. Pak možná noční můry skončí, a i kdyby ne, alespoň ho práce osvobodí od trýzně spánku.

Zkontroloval, jestli má v kapse klíč od hotelového pokoje, a něco ho přitom škráblo do ruky. Byla to vizitka, kterou mu dalo to děvče. Vytáhl ji a díval se na ni. Byl přesvědčený, že jeho noční můry jsou důležité, a Washington s ním souhlasil. Nové pokyny zněly, aby o tom manuskriptu zjistil, co může. Zbytek

týmu teď usilovně pracoval na povstání Hlubinných na Kalifornském poloostrově, takže za ním Liga neměla koho poslat. Byl na to sám. Nevadilo mu to, a protože se ho to zřejmě týkalo osobně (nebo alespoň jeho podvědomí), dychtil zjistit, co ve svitku stojí. Možná, pomyslel si, když odcházel z hotelu na metro, v nich bylo něco o kletbě, která padne na prvního člověka, jež se dotkne kostí nebo rozbije urnu.

A pokud ano, snad se tam dozví, jak se té kletby taky zbavit.

Až později v noci si Chambers vzpomněl, že měl zavolat Karen. Jak tak seděl v přecpané kanceláři Britského muzea s konečnou zprávou o kostech před sebou, věděl, že s ní musí mluvit, ještě než ráno zprávu předá Malcolmovi. Potřeboval totiž vědět víc o tom, co ti dva kluci vlastně našli, a to se dozví jedině z manuskriptu.

„Karen?“

„Ano.“

Čekal, že hlas na druhém konci drátu bude znít ospale, ale do ospalosti měl daleko.

„Omlouvám se, že tě ruším takhle pozdě. Tady Bob Chambers. Pamatuješ? Kolega Malcolma Turnera.“ Pořád se ze všech sil snažil udržet podrobnosti o své práci v tajnosti. „Ten, co se měl podívat na ty kosti.“ Ticho. „Přišla jsi do laboratoře v Britském muzeu, když jsem shodil na zem tu urnu.“

„A jo, sakra, pamatuju si tě.“ Nervózně se zasmála. „Jak se máš?“

„Určitě tě neruším?“

„Bože ne, jsem noční sova a taky denní sova, prostě sova každé hodiny, na kterou si vzpomeneš, když zrovna na něčem

dělám.“ Rozhodně nezněla otráveně, což byla úleva. „Co pro tebe můžu udělat?“

Chambers se zhluboka nadechl. Překvapilo ho, jak těžké pro něj najednou bylo položit další otázku.

„Podařilo se ti setkat se s tím tvým učitelem? S tím, co se měl podívat na ten manuskript?“

Než Karen znovu promluvila, bylo na drátě chvíli ticho. Tentokrát byl její hlas tišší a nejistější. „Ne. Proč?“

„Totiž, jenom…“ Bože, proč to bylo tak těžké? To kvůli tomu, že to všechno znělo úplně směšně, nebo protože se ho to zřejmě osobně týkalo? „… mám výsledky analýzy místního týmu k té lebce a… těm dalším částem.“

„Skvěle.“ Neznělo to, jako by si Karen doopravdy myslela, že je to skvělé. „A proč mi kvůli tomu voláš právě teď?“

Chambers zvedl dokument, zatím ještě psaný jeho pavučinkovým písmem. Říkal si, že to raději nebude číst nahlas, aby to náhodou nepřilákalo pozornost sil, se kterými rozhodně nechtěl přijít do styku. Ne dokud o nich nebude vědět něco víc. Než promluvil, přečetl si po milionté závěrečný odstavec na konci páté stránky.

„Karen, podle hmotnostní spektrometrie, radiouhlíkové datace, chromatografické analýzy a elektronového mikroskopu mohou ty kosti nalezené na staveništi být až šest set let staré.“

„Děláš si srandu.“

Trochu si přál, aby to tak bylo. „Ne. Šest set let. Samozřejmě musíme u takovýchhle věcí pamatovat na možnost chyby, ale to nemění nic na tom, co jsem řekl.“

Chvíli bylo ticho, během kterého se mu zdálo, že ji slyší, jak si zapisuje, co zrovna řekl. „To pořád nevysvětluje, proč mi voláš právě teď.“

„Kvůli těm svitkům, které jsme našli, kvůli tomu pergamenu. Existuje šance, že by mohly být stejně staré, a pokud ano, rád bych věděl, co v nich stojí."

„Copak, že se najednou zajímáš o středověké manuskripty?"

To byla dobrá otázka, kterou se mu nechtělo zodpovídat po telefonu.

„Kdy se s tím učitelem potkáš?"

Znovu vycítil jakousi plíživou nejistotu. „On už tam není. Ale vedoucí katedry zněla moc mile a ráda pomůže. Přečetla jsem jí pár slov z toho, co jsem vyfotila, a ona řekla, že se můžeme zítra sejít." Její váhavý proslov se konečně zarazil.

„Karen, co se děje?" zeptal se Chambers, protože cítil její rozpaky.

„Slíbíš, že se nebudeš smát?"

V tu chvíli a na tom místě si nedovedl představit nic, kvůli čemu by se byť jen usmál. „Určitě."

„Upřímně řečeno jsem přemýšlela, že to celé odvolám a ten článek psát nebudu. Od té doby, co jsme se potkali, mívám takové… hrůzné sny. Nevěřil bys."

Ale věřil. „Jen to zkus," povzbudil ji. „Slibuju, že se nebudu smát, a slibuju, že si z tebe nebudu dělat legraci. Možná tomu budeš těžko věřit, ale mně se taky něco zdává. I kvůli tomu ti teď volám."

To ji zaujalo. „Jaké sny?"

Zavrtěl hlavou. „Ty první."

A tak Karen váhavě a nejistě začala. Příběh, který vyprávěla, zněl strašidelně povědomě. Krvavé rudé nebe, armáda nemrtvých.

Cosi čekající přímo za dveřmi.

„To je vlastně důvod, proč jsem ještě vzhůru," vysvětlovala. „Prosím, nikomu to neříkej, ale začínám se bát chodit spát. Snažím se zahrabat v práci, v čemkoli jiném než v tom krvavém příběhu, ale prostě na to nemůžu přestat myslet."

„Tak teď jsem s šílenostmi na řadě já." Po Karenině proslovu už byl mnohem ochotnější mluvit. Vlastně to byla úleva, vyslovit svoje myšlenky nahlas. „Zdají se mi ty samé noční můry, jaké jsi popsala ty. Úplně přesně. I s tím, jak se otevřou dveře a uvnitř něco číhá." Když se dozví tohle, nijak jí to neuškodí. Vlastně existovala šance, že jí to zachrání život, pokud se ty vidiny zhorší. Ale jinak toho o sobě nechtěl příliš prozradit. Ještě ne. Pořád si nebyl úplně jistý, jestli jí může věřit. „Možná to teď bude znít divně, ale netušíš, jak jsem rád, že jsi mi to všechno řekla. Znamená to, že mi možná přece jen nekape na maják."

„Já jsem taky ráda." Karenin hlas zněl o něco jasněji, trošičku uvolněněji.

„Musíme ty manuskripty nechat přeložit. Ať už je to nějaká kletba nebo démonická posedlost, nebo jsme jen dostali pořádnou dávku nějaké halucinogenní drogy, kterou ještě nikdo neobjevil, naše nejlepší šance najít odpověď je v těch svitcích."

To byla pravda. „Myslíš, že by tvé učitelce vadilo, kdybych s sebou vzal fotky těch dalších dvou?"

„Mohl bys?"

Samozřejmě že mohl. „Udělám, co budu moct," slíbil. „Hádám, že ti nebude vadit, když se k tobě zítra přidám?"

„Ne." Zněla, jako by se jí ulevilo, nebo v to alespoň trochu doufal. „Ne, vůbec ne."

„Výborně. A pak mě můžeš vzít na tu večeři, co jsi mi nabídla, když jsme se potkali."

„To by bylo hezké. A ty mi můžeš říct všechno o tvém testování těch kostí."

Chambers se zeširoka usmál. To, že se o všechno může s někým podělit, mu neuvěřitelně zvedlo náladu. „To rozhodně, z čehož usuzuju, že jsi to s tím článkem nakonec ještě nevzdala?"

„Ještě ne," odpověděla. „Ne teď, když jsme objevili velmi slibné nové vodítko."

Jak slibné nakonec bude, se samozřejmě teprve ukáže.

PĚT

PÁTEK, 28. ŘÍJNA 1994, 14:09

POČASÍ V OXFORDU BYLO PŘÍŠERNÉ.

V Pelhamově koleji lomcoval jehličnatými stromy lemujícími nádvoří zuřivý vítr, jejich obvyklá uniformita byla najednou rozladěná jako disharmonický sbor, ve kterém je každý o kousíček jinde než soused. Chambers naposledy pohlédl ven přes zkosenou okenní tabulku, než přes ni jeho hostitelka rázně přetáhla tmavorudý závěs z těžké tkaniny a utnula tím šedé denní světlo.

Chambers zaslechl cvaknutí vypínače a nastavené promítací plátno osvítilo sterilní světlo projektoru, který stál za nimi.

„A vy říkáte, že nikdo jiný je neviděl?"

I ta slova se ozvala zezadu. Rosalie Cruttendenová byla pelhamská docentka středověkých studií a zdálo se, že svých více než padesát let strávila v odloučeném univerzitním světě. Tvídový kostýmek jí byl trochu těsný a své nepoddajné šedé vlasy si ledabyle stáhla do čehosi, co nevypadalo ani tak jako drdol, jako spíš bábovka. Oči ale měla stále jasné a plné nadšení, hlas kultivovaný, zřejmě díky svému původu, a zároveň hluboký a chraplavý z přemíry cigaret. Jednu měla zrovna v ruce a čás-

tečky kouře vířily ve světle projektoru a pak se spojily s miliony dalších v knihách, dřevěném nábytku a omítce zakouřených stěn pracovny.

„Nikdo, kdo by jim rozuměl." Chambers zakašlal. „Nevadilo by vám, kdybych otevřel okno?"

„Jé, to kvůli tomuhle?" Mávla cigaretou a Chambers i Karen přikývli. „Promiňte – někdy se zapomenu." Odhodila ji do napůl vypitého šálku kávy, kde cigareta se syknutím zhasla. Chambers doufal, že na to nezapomene a nebude později ze šálku pít.

„Tak se pojďme podívat na ten první."

Docentka Cruttendenová stiskla tlačítko a plátno zaplnila slova. Chambers musel uznat, že šla hned k věci – jakmile přišli, dovedla je do moderně vybaveného fotografického oddělení, kde fotografie ve vysokém rozlišení přenesli na sklíčka. „Tady na tom bychom to měli dobře vidět," poznamenala docentka, když je vedla zpátky do pracovny.

„Jak poznáte, že tenhle je první?"

Bylo to docela jasné, ale Karen se zřejmě ptala ze zdvořilosti a – jak je vždy důležité, když se bavíte s odborníkem – aby projevila zájem o obor.

„Ta listina začíná obzvlášť zdobnou iniciálou." Docentka Cruttendenová vytáhla z obalu teleskopické ukazovátko a poklepala na obrovské písmeno „T", které vyplňovalo pravý horní roh plátna. „Nebylo neobvyklé, že se texty velké ceny určené k uchování takhle zdobily. Takové královské privilegium jazyka, řekněme."

„Co v tom nadpise tedy stojí?"

I přes to, jak byla písmena veliká, na ně docentka musela mžourat. „Hrubý překlad by byl ‚Věštcova povídka'."

„Věštec." Karen vytáhla zápisník. „Myslíte jako jasnovidec?"

Podle toho, jak docentka vrtěla hlavou, evidentně nesouhlasila. „Jasnovidectví patřilo k trhům, nabízelo těm, kdo se vydali z pár peněz, útěchu, úlevu a někdy i naprosté lži. Tradice věštců sahá až do antického Říma a možná i dál. Věštec je osoba požehnaná – ač by mnozí řekli prokletá – schopností vidět budoucí události, dobré či zlé. Dle některých textů tyhle nešťastníky události, které předpověděli, strašily, dokud se neodehrály."

„Nebo do té doby zešíleli – jako Cassandra?"

Docentka se na Chamberse povzbudivě usmála, jak to zřejmě dělávala u studentů. „Přesně tak, pane doktore. Teď se pojďme podívat, o čem je zbytek první stránky."

Upravila zaostření, takže černá písmena, která vypadala spíše jako ukovaná ze železa než vykreslená inkoustem, byla najednou výraznější. Docentka začala pročítat text a mumlala si při tom. Chvílemi bylo mumlání tak hlasité, že by se dalo považovat za komentář.

„Většina z toho, co tu máme, je jen pozadí příběhu. Vypravěč je svatý muž, což znamená, že zřejmě zastával nějakou pozici v církvi. Vydal se na cestu kvůli vizím, které ho trýznily ‚už od počátku', čímž zřejmě myslí od narození. ‚Útěcha od svatého otce' zřejmě ‚hlasy a démony, které v jeho mysli přežívaly' nedokázala zastavit, takže jeho kostel… ne… spíš jeho klášter – omlouvám se – mu dal povolení vydat se na pouť do…"

Rozhostilo se ticho, protože docentka Cruttendenová se odmlčela a s otevřenými ústy zírala na plátno. Na chvíli nebylo slyšet nic než divoké řinčení okenních tabulek. Jako by se cosi obrovského a neviditelného snažilo dostat do místnosti. Byla to jen Chambersova představivost, nebo se setmělo?

Konečně Karen prolomila kouzlo.

„Vy nepřečtete, co tam stojí?“

Docentka Cruttendenová zřejmě zapomněla, že v místnosti je i někdo další. Rychle se otočila, zapálila si cigaretu a vyfoukla kouř přímo na ono slovo, na které tak zírala.

„Ne, drahoušku, přečtu to dobře. Jen tomu nemůžu uvěřit.“

Karen se naklonila blíž. „Čemu nemůžete uvěřit?“

Docentka se narovnala do celých svých sto šedesáti dvou centimetrů, ukázala na plátno a pronesla jediné slovo.

„Canterbury.“

Chambersovi se rozšířily zorničky. „Myslíte tím, že je to o arcibiskupu canterburském?“

Docentka středověkých studií zavrtěla hlavou. „To tedy rozhodně ne. Myslím tím Geoffreyho Chaucera, přesněji řečeno…“ odmlčela se, aby vstřebala důležitost té chvíle, „ztracenou povídku z *Canterburských povídek*.“

Karen si vše pilně zapisovala. „Jste si tím jistá?“

„Samozřejmě že ne. Ale můžu říct, že to určitě stojí za další prostudování. A to právě teď provedeme. Pojďme se podívat na další stránku.“

Zmáčkla ovladač a na plátně se rozsvítila stránka s menším a nahuštěnějším písmem. Bylo stejně úhledné, ale vypadalo to, že pisatel spěchal víc než na předchozí stránce.

Karen se naklonila k Chambersovi: „Jakže ses k tomu dostal?“

Pořád se ještě necítil dost sebejistý na to, aby jí řekl pravdu. Alespoň zatím ne. „Vymyslel jsem si pro Malcolma povídačku, že ty kosti můžou šířit infekci. Byl jsem tak přesvědčivý, že všechno nechal zapečetit, dokud tady z naší kolegyně nevytáhnu překlad.“

„Musíš mi připomenout, že ti chci dneska večer koupit extra lahev šampaňského."

„Jsem rád, že jsi řekla extra."

„Pokud jste si vy dva už dovykládali…" obrátila se na ně docentka a oháněla se ukazovátkem, „můžeme začít s tou druhou stránkou."

Karen a Chambers tiše seděli a docentka Cruttendenová zkoumala novou stránku manuskriptu. Tentokrát si mumlala mnohem tišeji, a když se k nim znovu otočila, zdálo se, že má trošku sražený hřebínek.

„Mrzí mě to, ale musím přiznat, že i když jsem ze začátku byla nadšená, tak tenhle dokument nemůže být nic jiného než podvrh. Velice dobrý, dokonce vynikající, ale stále podvrh."

Karen svěsila ramena a odložila pero. „Proč?"

„Protože po velmi slibném začátku s dokonalým dobovým jazykem a detaily najednou pisatel nechává věštce mluvit o věcech, které nemůže znát."

Chambers se zamračil. „Například?"

Docentka žuchla do ošoupaného, ale zřejmě pohodlného křesla s čalouněním z rudého aksamitu. Než pokračovala, zhluboka potáhla z cigarety. „Většina odborníků věří, že *Canterburské povídky* byly sepsány kolem roku 1380. Samotný Chaucer se z historických záznamů ztrácí kolem roku 1400. Takže jen naprosto nevzdělaný a hloupý jedinec by se v nich pokoušel psát o historických událostech jako například: ‚hrbatý Richard III. leží poražen', což musí odkazovat na bitvu u Bosworthu. Ta se odehrála roku 1485 – o skoro sto let později. Ale je to ještě horší – píše se tam o ‚velkém ohni', co zničí Londýn. Ten vypukl až roku 1666. A co se ‚války světové, jíž všechny války skončí' týká…"

Už si zapalovala další cigaretu, přestože tu předešlou měla vykouřenou jen způli.

Chambers se snažil zorientovat.

„Takže říkáte, že tenhle manuskript obsahuje dokonalý dobový jazyk, písmo a celkový vzhled."

Docentka přikývla. Z nosu se jí při řeči řinul dým. „Upřímně řečeno je to naprosto úžasné. Většinou padělky hned odhalím, ale tenhle je v každém ohledu dokonalý. Samozřejmě bych se musela podívat na původní rukopisy a odatovat papír, na kterém je to všechno napsané, ale jinak je to velmi pozoruhodné."

„A jmenuje se to ‚Věštcova povídka'?"

Docentka Cruttendenová se zasmála nahlas, pravděpodobně proto, aby zakryla své očividné zklamání. „To je pravda, že? Mělo mi to dojít, že? Dobře mi tak. I když už se tomu věnujete tak dlouho jako já, pořád můžete skočit na lep."

Chambers zavrtěl hlavou. „O to nejde. Podívejte, já jsem vědec stejně jako vy. Můžu zaručit, že ty kosti, které se s manuskriptem našly, můžou být klidně šest set let staré, možná i starší."

Docentka pokrčila ramena, ale Karen už to docházelo.

„Není trochu zvláštní, že si někdo dá takovou práci s podvrhem, a dokonce najde staré kosti, aby mu dodal na přesvědčivosti? Kde ty kosti sakra vůbec našel? A proč by se tak snažili, když ten jejich propracovaný plán zhatí první osoba, která ten manuskript přečte?"

Akademička jim oběma věnovala tázavý pohled. „Netuším, na co narážíte."

Chambers a Karen se na sebe podívali.

„Není možné, že jsme narazili na dokument ze čtrnáctého století, který opravdu předpovídá události, jež se teprve odehrají v nadcházejících staletích?" ozval se Chambers.

„Vy si asi myslíte, že jsem blázen, pane doktore."

Chambers zavrtěl hlavou. „Ne, věřte mi, to si opravdu nemyslím a souhlasím s vámi, že ten manuskript musíme nejdřív ověřit, než dojdeme k nějakým oficiálním závěrům, ale stojí to za úvahu, ne? Jen taková možnost?"

„Naprosto absurdní možnost."

„Ale spíš nepravděpodobná než nemožná, ne?"

„Hádám, že to záleží na tom, kolik hodin denně se díváte na televizi."

„Má pravdu, paní docentko." Teď byla na řadě Karen. „Vím, že na mě nedáte, protože jsem jen novinářka, ale jestli Bob tvrdí, že ty kosti jsou šest set let staré, tak mu věřím. To jistě zvyšuje pravděpodobnost, že je ten manuskript pravý, spíš než že ho někdo zfalšoval, ne?"

Chvíli bylo ticho, během kterého docentka Cruttendenová vyfukovala kouř do stropu. „Kdybych si myslela, že jen plýtváte mým časem, už bych vás požádala, abyste odešli," prohlásila. „Ale nyní mám pocit, že bychom tomuto projektu žádný další čas věnovat neměli."

Chambers se postavil a popadl ovladač projektoru. Prst mu zaváhal nad tlačítkem DALŠÍ, které by zobrazilo třetí – poslední stránku. „Můžete nám alespoň říct, co stojí na konci toho manuskriptu? Mohlo by to být důležité."

Docentka odmítla zrak odlepit od stropu.

„Prosím," přidala se Karen. „Slibujeme, že pak už vás s ničím dalším nebudeme obtěžovat a rozhodně ve spojitosti s tímhle případem nepadne vaše jméno."

„Myslím, že jsem dala jasně najevo," promlouvala docentka směrem ke stropu, „že odmítám být součástí téhle šarády. Doufám, že chápete, že jestli se někde zmíníte o naší spolupráci,

soud, který bude následovat, vyhraju já. Vyprovodíte se laskavě sami, nebo mám zavolat ochranku?“

Karen už málem vstala ze židle, ale Chambers ještě neskončil.

„Já ale chci vědět, co tam stojí, i když vy ne,“ trval na svém.

Prstem zmáčkl tlačítko.

A rozpoutalo se hotové peklo.

Ve zlomku vteřiny, kdy se objevila na plátně slova, se venku před budovou ozval hrom stejně hlasitý jako v Chambersově snu a následoval ho tak silný poryv větru, že kapky deště dopadaly na okenní tabulky jako kulky.

Ale jen na vteřinu.

Protože pak se okna roztříštila dovnitř do pokoje.

Zatažené závěsy jen stěží dovedly zmírnit skučící hurikán, který následoval. Místo toho se třepotaly a vlály ve větru, jako by na každé straně okna stáli démoni v kápích a s radostí předsedali nastalému chaosu. Z polic padaly knihy, otvíraly se a neviditelné ruce z nich vytrhávaly stránky. K sílícímu tornádu znesvěcených papírů v pracovně docentky Cruttendenové se přidávaly další dokumenty. Otevřené plnicí pero na pracovním stole klepalo do kůže, pak se zvedlo do vzduchu, vyletělo přímo na docentku, těsně ji minulo a zabodlo se do čalounění, zatímco docentka se skrčila a chránila si hlavu rukama.

Váza na krbové římse vybuchla a lilie sebral vzdušný vír. Následovaly další blízké předměty – roztříštila se skleněná mísa, dvířka zlacených kočárových hodin vítr vyrval z pantů a zkřivil ručičky. Z krbu bez ohně vyšlehl plamen a stejně tak rychle i zmizel. Ze stropu začal padat prach a kusy omítky, jako by celou budovou třásl nějaký obr.

Ale to nebylo to nejhorší.

Všichni tři se krčili na podlaze a rukama si chránili hlavu, zatímco na ně padala suť, bičoval je déšť a létaly na ně různé předměty. Ale na rozdíl od těla si takhle nedovedli ochránit mysl, a právě tam se soustřeďoval hlavní útok.

Ty vize byly příšerné.

Byly to obrazy událostí popsaných na poslední stránce dokumentu. Vyobrazení hrůzy a zoufalství, nemocí a chaosu. Viděli stvoření, které žije v kostele na kopci pod rudou nebeskou klenbou. Viděli ožívat stvůry, které nikdy žít neměly. Ale nebyl to opravdový život, čilý, pohyblivý, tvořivý a barevný. Byl to pravý opak – neživot, živoucí smrt. Stvoření, která ze sebe kostel vyvrhl, byla horší než nemoci, strašlivější než morová rána, protože nebyla jen náhodnými, agresivními přenašeči příšerné smrti. Dovedla myslet. Dovedla uvažovat. A měla záměr.

Ozvala se rána, protože projektor spadl na zem. Zůstal zapnutý a slova se teď křivě promítala na bortící se police s knihami, chaotická slova způsobující skutečný chaos.

Chambers ucítil bolest v pravé dlani. Podíval se na ni a téměř nemohl uvěřit, že déšť teď padal tak prudce a surově, že ho jako břitva ostré kapičky bodaly až do krve.

Pak si uvědomil, že to nezpůsoboval déšť.

Do místnosti teď silou hurikánu přilétalo i něco jiného. Po tisících.

Červi.

Přihnali se jako sněhová bouře pokroucených bílých teček, proletěli místností a dopadali na koberec, na police, na oblečení tří osob bezmocně skrčených na podlaze. Kupili se ve svíjející se hromádky, které se rychle rozpadly a přidaly k proměnlivému moři, jež se slévalo kolem, oceán nekončícího, neukojitelného, plíživého hladu.

Chambers natáhl ruku, nevšímal si množství droboučkých tlamiček, které se mu zakusovaly do kůže, popadl šňůru od projektoru a vší silou s ní trhl.

Odmítla spolupracovat.

Natáhl obě ruce, snažil se ignorovat, že mu z obou proudí krev, a zkusil to znovu.

A znovu.

Ještě poslední pokus, pomyslel si a mrkáním se snažil odehnat plazivce, kteří se mu pokoušeli vlézt do očí, a další vyplivoval z úst. *Ještě poslední pokus a pak utíkáme.*

Šňůra se uvolnila.

Ozvala se ohlušující rána, převrácený přístroj se zablýskl a pak lampa projektoru potemněla.

Bob Chambers, Karen Shepworthová a Rosalie Cruttendenová najednou zjistili, že se krčí na úplně obyčejném koberci uprostřed úplně obyčejné pracovny. Venkovní bouře se utišila.

Projektor už byl ale nenávratně rozbitý. Zbyla z něj jen skořápka zčernalé umělé hmoty a pár drátů. Snímky byly pryč.

Taky dobře, pomyslel si Chambers, když si prohlížel ohořelé zbytky projektoru.

Karen se škrábala na nohy a docentka Cruttendenová si pořád horečnatě uhlazovala vlasy.

„Už je to v pořádku," zašeptala Karen a položila starší ženě ruku na rameno. „Jsou pryč. Všechno je to pryč." Okem střelila po Chambersovi. „Ať už to bylo, co to bylo."

Docentka na ni upřela vyděšený pohled. „Vy jste to taky viděla?"

Karen přikývla, ale Chambers tak rychle nesouhlasil. „Přijde na to, paní docentko," řekl, pomohl jí vstát a posadil ji do křesla. „Co si myslíte, že jste viděla?"

Evidentně se jí nechtělo vracet se k tomu. „Hrůza… hrůza. Ten kostel, ta… stvoření a pak se rozletěla ta okna a…“ vstala, běžela k závěsům a roztáhla je tak divoce, až to Chamberse překvapilo.

Venku byl všední oxfordský den. Jehličnany na nádvoří byly opět jeden jako druhý a dlažební kostky nebyly ani navlhlé.

Docentka Cruttendenová ucouvla. „Ale vždyť pršelo!“

„My víme,“ odvětil Chambers.

„Lilo jako z konve!“

„Taky jsme to cítili,“ přidala se Karen.

„A pak se ten déšť proměnil na… na…“ Podívala se na roztříštěné zbytky projektoru. „Je zničený. Nemáte ani tušení, jak těžké je pro moji katedru takovéhle vybavení sehnat.“

Karen jí položila ruku kolem ramen a vedla ji zpátky do křesla. „Můj zaměstnavatel se postará, abyste byla odškodněná, paní docentko, nebojte se.“

„Opravdu? Děkuji, to je… velice laskavé.“

„Inu, když už nic, naučil jsem se dneska alespoň jedno.“ Chambers odhrnoval závěsy, aby do místnosti vpustil co nejvíce denního světla. „Malcolm Turner má v trezoru Britského muzea něco jako časovanou bombu.“

Karen dřepěla vedle docentky a držela ji za třesoucí se ruku. „Myslíte ten rukopis?“

Chambers přikývl. „Buď je to jen ta poslední stránka, nebo kumulativní účinek toho, že přečtete všechny tři stránky jednu po druhé.“

„Ale my je nečetli.“ Karen stiskla ruce staré ženy. „To paní docentka.“

Chambers pokrčil rameny a rozhodil rukama. „Ale podívali jsme se na ně. Možná to stačí. Bojím se, že nemůžu nabídnout

žádné vědecké vysvětlení, ale ani to, čeho jsme byli svědky, nebylo zrovna vědecké."

„Byl to čaroděj…" ozval se z křesla roztřesený hlas.

Oba dva na docentku zírali.

„Kdo?" zeptala se Karen, jak jemně jen dokázala.

„Geoffrey Chaucer. Tedy, byl i spoustu jiných věcí, ale na královském dvoře Eduarda III. – a Chaucer byl jeho členem, prosím pěkně – se proslýchalo, že jednou z jeho činností bylo studium esoterických umění."

Karen povytáhla obočí. „Já si myslela, že byl jen spisovatel."

„Já taky," přidal se Chambers a přisunul si židli.

„Kdyby byl jen spisovatel, věděli bychom toho o něm mnohem méně." Vypadalo to, že když docentka mluví o svém oboru, uklidňuje ji to, a tak ji nechali pokračovat. „Spisovatelé kronikáře nezajímali. Ale někdo, kdo studoval právo ve Vnitřním chrámu, někdo, kdo byl ustanoven velitelem celníků londýnského přístavu, někdo, kdo se stal vrchním úředníkem královských nemovitostí a zodpovídal za různé stavební projekty včetně opravy Westminsterské katedrály, to už je někdo, kdo dějepiscům stál za zmínku."

„A tohle všechno Geoffrey Chaucer byl?" Toto odhalení Chambersovi tišilo nervy stejně účinně jako docentce Cruttendenové.

„Tohle a mnohem víc," přikývla. „Byl neobyčejně zcestovalý, víte? V roce 1374 mu král Eduard III. za jeho služby přislíbil ‚galon vína denně až do konce života'. Tvrdí se, že když postoupil na trůn Richard II., dostával Chaucer místo vína hotovost, ale i tak to byly na tu dobu pěkné peníze."

„Za jeho služby?" podivila se Karen.

Docentka ji poplácala po ruce. „Nikdo to neví jistě, ale alespoň jedna významná zahraniční cesta – v roce 1377 – měla poslání, které dodnes nikdo neobjasnil."

„Třeba napsal *Canterburské povídky* právě tehdy."

Zavrtěla hlavou. „Všeobecně se přijalo, že na nich začal pracovat v 80. letech, tedy až po téhle plavbě, ale předtím, než začal prosazovat opravy Westminsterské katedrály."

„A než začal i s dalšími stavebními projekty, že?" Chambers vypadal zamyšleně.

„Ano, přirozeně."

„A to by znamenalo další kostely?"

„Ano, samozřejmě. Proč?" Přes tvář jí přeběhl záchvěv strachu. „Aha. Vím, co tím myslíte."

Karen vypadala znepokojeně. „Myslíte, že ten kostel, co jsme viděli, je teda opravdový?"

Chambers si to myslel. „Jsem si tím téměř jistý, stejně jako jsem si téměř jistý, že ony dokumenty byly stvořeny proto, aby nás varovaly."

„Varovaly před čím?" Docentka se začala znovu třást. „Armageddonem? Ragnarökem? Nějakou blížící se apokalypsou?"

„Nevím." *A vlastně to nechci zjistit,* pomyslel si Chambers. „Byl na těch dvou stránkách, které jste zvládla přeložit, nějaký náznak, kde by mohl být?"

Docentka se zamračila a snažila se soustředit.

„Tady." Karen jí zapálila cigaretu a podala jí ji. „Tohle by mohlo pomoct."

„Děkuju." Docentka potáhla a kouř vyfoukla pryč od svých dvou společníků. „Stejně jako mě popis důležitých dějinných událostí přesvědčil, že ten dokument je podvrh – za to se mimochodem omlouvám…"